

154. Styrstad, kyrkogårdsmuren, Lösings hd.

Pl. LI. Fig. 1.

Litteratur: B. 856; L. 1097; W. 17; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 515—516; P. A. Säve, *Reseber.* 1862, s. 32; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1871, s. 163, teckn. av nedre hälften; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 20, teckn.

På teckningen i B. 856, se s. 145, sitter denna runsten bredvid föregående i liggande ställning på kant uti kyrkogårdsmuren, men synes liksom föregående varit försvunnen på Broocmans tid; P. A. Säve säger den vara återfunnen under kyrkans reparation och grävningarna därvid.

Nu sitter runstenen i liggande ställning uti södra kyrkogårdsmuren på utsidan invid marken 11 m öster om porten, 3,5 m från murens östra ända, 11 steg öster om Ög. 153. Toppen, som redan B. 856 visar avbruten, är nu förlorad.

Ämnet är blågrå granit.

Inskriften börjar i högra slingan, och runorna stå med toppen inåt stenen. I högra slingans sista ord **kumb**[**l**] är **k** upptill skadat, av **b** halva nedre ringen och hela **l** bortslagna. Det bortslagnas sista ord bör hava varit **fapur**; B. 856 har **i** för **f** och på oväntat avstånd från **apur**; kolon bör ock hava funnits efter **fapur**.

Vänstra slingan börjar med **sin**, av vars **s**, som är vänderuna, blott övre staven och mellanstrecket äro i behåll. Uti **u** i **kupan** och **kup** utgår bistaven ett stycke till höger om staven. I **selu** är vänderunan **s** nästan alldeles avflagad, av nedre staven och mellanstrecket synes en antydning; **e** har troligen prick, om den ock vidgats genom avflagning, som ock förstört övre delen av **l** och det inre av **u**.

Inskriften är alltså följande, med de runor inom [], som äro tillsatta på grund av B. 856:

aosa : lit : kiara : kumb[**l**] **pita : eftir : auar : fapur :** **sin : kupan : kup : ialbi : selu : auars :**

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

Ristningen **aosa** för *Āsa* anger, att *ā* uttalats nasalerat som franskt *an*. Namnet **auar**, gen. **auars**, skulle möjligen kunna motsvara fg. *Auair*, D. R. 76 *ouair* Helnæs, fht. *Anagēr*, om man av detta namn finge antaga en sådan utveckling i senare leden som i isl. *Óláfr* jämte *Óleifr*. Då detta namn emellertid är sällsynt, synes det riktigare att antaga **auar** motsvara fsv. *Āarus*, *Āiarus* SD. III, 100, 16 (1311), fvn. *Eyarr*, vilket ristas **ayar** B. 797, L. 875 Runtuna, Södm., undersökt av mig 1899.

Översättning: Asa lät göra denna minnesvård efter Öjar, sin fader god. Gud hjälpe Öjars själ!

155. »Sylten», Bjällbrunna ägor, Styrstads sn, Lösings hd.

Pl. LI. Fig. 2.

Litteratur: B. 857; L. 1098; W. 18; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 98; Utdrag ur dagbok 1760 i samlingen M. S. C. **RNHK** i VHAA. arkiv; N. R. Broocman, *Sagan om Ingvar Widtfarne*. Stockholm 1762, s. 98; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 20, teckn.; *Runverser* s. 232; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1871, s. 165, teckn.

Peringskiöld säger runstenen finnas »uthi en hage wid Syltan», och enligt teckningen i B. 857 stod den då rest. Broocman fann den liggande med en kant under jorden, som